

Na dan, ko je bila spisana najstarejša listina loškega gospostva freisinških škofov (30. junij), je svoje 12-letno predsedovanje Muzejskemu društvu Škofja Loka sklenil Aleksander Igličar. V pogovoru z njim poudarjamo glavne poteze delovanja tega 83-letnega društva v letih 2008–2020 ...

Predsednik s posluhom za zamolčano

MAG. ALEKSANDER IGLIČAR, EKONOMIST, KAR 12 LET NA ČELU MUZEJSKEGA DRUŠTVA ŠKOFJA LOKA

MIHA NAGLIČ

Aleksander Igličar, v zadnjih 12 letih ste bili kar štirikrat zapored izvoljeni za predsednika Muzejskega društva Škofja Loka. Dlje sta bila na tem položaju samo dva legendarna loška ustvarjalca, zgodovinar Pavle Blaznik in literarni zgodovinar Branko Berčič. Kašni so vaši občutki ob sklepu predsedovanja, če jih primerjate s tistimi na začetku?

Najprej me preplavi občutek izjemne hvaležnosti, saj sem se ob vodenju društva srečeval in sodeloval z velikimi osebnostmi, ki jih drugače verjetno ne bi srečal. Hvaležen sem, da smo z odborniki in člani uredniških odborov pripravili veliko število odmevnih prireditev, pomembnih knjižnih izdaj za loški in slovenski kulturni prostor ter odpirali prostor vsebinam, ki so bile pri nas predolga leta zamolčane. Za predsednika društva sem bil izvoljen nepričakovano, najprej kot blagajnik. Ko pa se je izkazalo, da je problematika v društvu bolj zapletena, ogroženo je bilo celo njegovo delovanje, sva z zdravnikom Tonetom Koširjem poprijela za delo, uredila nekatere zunanje ovire in pripeljala društvo do zbora članov marca 2008, ko sem bil prvič izvoljen za predsednika. Moram priznati, da se v polnosti nisem zavedal, kam vstopam. Že iz vzdušja na zboru članov, ki se ga je udeležila močna skupina »rdeče« usmerjenih članov in hotela prepričati mojo izvolitev, sem začutil, da gre pri vodenju Muzejskega društva Škofja Loka za nekaj večjega.

Kateri so po vašem glavni dosežki društva v letih od 2008 do 2020, če jih na kratko povzamete?

Osrednji dosežek je nedvomno nemoteno izhajanje domoznanskega zbornika

Loški razgledi, ki ima najdaljšo neprekinjeno tradicijo izhajanja na Slovenskem. Na to moramo biti Ločani in drugi bralci ponosni ter jih z veseljem prebirati. Vabim bralce Gorenjskega glasa, da postanejo tudi bralci Loških razgledov in se včlanijo v naše društvo, v katerem je trenutno skoraj tristo članov. Na pobudo neumornega pasijonca Alojza Pavla Florjančiča smo leta 2009 začeli izdajati Pasijonske doneske, ki so v teh letih postali slovenska pasijonska revija. Pavle je bil dolga leta urednik, zadnje tri številke pa je uredila Helena Janežič. S Pasijonskimi doneski smo ohranjali pasijonsko kondicijo in prispevali pomemben kamenček v mozaik predloga za vpis Škofjeloškega pasijona na prestižen Unescov seznam nesnovne kulturne dediščine človeštva. V zbirki Doneški in Vodniki smo pripravili 13 knjižnih naslovov, med njimi legendarno zbirko loških pripovedk Kamniti most, Debeljakovi Olimpijski venec in Kyrie eleison, zbornik Za našo stvar – ob 80-letnici delovanja društva in druge naslove. Vsebinsko najodmevnejša je bila priprava razstave Človek, glej ob sedemdeseti obletnici konca druge svetovne vojne, ki smo jo skupaj z drugimi loškimi organizatorji pripravili v opuščeni prostori nekdanjega nunskega samostana. Menim, da nam je uspelo trpljenje in bolečino vojne prikazati z vidika bolečine posameznega človeka, ne glede na njegove zunanje okoliščine. Bolečina in žalost sta namreč najprej na ravni posameznika, kar moramo spoštovati vedno in povsod. Za vselej so se mi vtisnile v spomin besede starejše gospe po Pasijonkah na pokopališču v Lipici: »Doživljam notranji občutek in mir, da sem po dolgih letih v srcu pokopala svojega očeta. Hvala vam za to možnost.« Na simbolni ravni pa

Aleksander Igličar v aleji loških velikanov, desno od njega trije »podnunci«, prvaki loškega muzealstva: Tine Debeljak, France Planina in Pavle Blaznik / Foto: Tina Dokl

je najpomembnejše posthumno imenovanje dr. Tineta Debeljaka za častnega člana društva, žal šele dvajset let po njegovi smrti. S tem smo Debeljaka ponovno umestili ob bok Blaznika in Planine, treh »podnunciev«, ki so bili leta 1937 glavni nosilci ustanovitve društva. Verjamem, da smo s tem pokazali, da so časi zamolčanja in prikrievanja, ki so pri nas vladali več kot petdeset let, končani in

lahko svobodno, odprto in sproščeno stopamo prihodnjim izzivom naproti.

Po dosežkih sodeč je torej danes osrednja funkcija društva založniška, osredotočena na izdajanje Loških razgledov. Prav v teh dneh prihaja med bralce nov zvezek ...

Res je, Loški razgledi so najbolj prepoznavna dejavnost društva, in vesel sem,

da smo novo, že 66. številko po vrsti, predstavili v torek, 30. junija 2020, na občinski praznik Občine Škofja Loka. Ko smo izbirali datum, nisimo bili pozorni na to, zato se mi zdi to še bolj pomenljivo. In prav je tako, saj mora biti izid nove številke Loških razgledov praznik za vse Ločane. Hvala urednici Mariji Lebar in članom uredniškega odbora za vse njihovo delo.

»Vesel sem, da poslanstvo društva uresničuje širša skupina ljudi, da delovanje ne sloni zgolj na posameznikih. Gre za skupino okrog trideset ljudi, ki delujejo v odborih in uredništvih.«

Metka in Jožejka Debeljak z listino o imenovanju očeta dr. Tineta Debeljaka za častnega člana Muzejskega društva Škofja Loka, levo A. Igličar, septembra 2009 / Foto: Tina Dokl